

## Arrest

nr. 306 254 van 8 mei 2024

in de zaken RvV X / XI, RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake:      1. X (RvV X)  
                 2. X (RvV X)  
                 3. X (RvV X)  
                 4. X (RvV X)

Gekozen woonplaats:    ten kantore van advocaat N. EL JANATI  
                                 Rue Lucien Defays 24 - 26  
                                 4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, X en X, die allen verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker en eerste verzoekster), verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoekster) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: derde verzoekster), echtgenoten en hun twee meerderjarige dochters, die allen verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 18 augustus 2022 en verzoeken allen op 22 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 19 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van alle verzoekende partijen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan alle verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(...)

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde een Moldavisch staatsburger te zijn, geboren op 19/12/1973, Roma van origine en afkomstig uit Soroca. U bent gehuwd met S. M. (O.V. X.XXX.XXX). Jullie hebben vier kinderen samen. Vanaf 2004 tot 2014 of 2015 woonden jullie in Rusland. Daarna vertrok u samen met uw gezin naar Armenië. In 2017 of 2018 verbleven jullie enige tijd in Georgië. Daarna woonde u samen met uw gezin opnieuw in Armenië tot 2020 of 2021. In september of oktober 2021 vertrokken jullie naar Duitsland waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie ontvingen er echter een weigeringsbeslissing. In maart of april 2022 keerden u en uw gezinsleden terug naar Moldavië. Jullie hadden er geen huis om in te wonen. U kreeg weliswaar een invaliditeitsuitkering, maar uw echtgenote en uw dochter A. (O.V. X.XXX.XXX) kregen geen enkele financiële ondersteuning van de Moldavische overheid waardoor ze zelf moesten betalen voor hun medische zorgen. Jullie verkregen ook geen invaliditeitsuitkering voor jullie dochter Ma. (O.V. X.XXX.XXX), terwijl ze toch een ernstige mentale beperking heeft. Tenslotte vreesde u dat de oorlog in Oekraïne zich zou uitbreiden naar Moldavië en dat jullie zoon Y. dan opgeroepen zou worden om in het leger te dienen. Omwille van al deze problemen besloten jullie om Moldavië te verlaten. In augustus 2022 kwam u naar België samen met uw echtgenote, jullie dochters S. Ma. (O.V. X.XXX.XXX) en S. A. (O.V. X.XXX.XXX) en jullie zoon S. Y. (O.V. X.XXX.XXX), die toen nog minderjarig was. Jullie andere dochter, S. N., verblijft samen met haar man in Oezbekistan. Op 22 augustus 2022 dienden u, uw echtgenote en jullie beide dochters hier een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek legde u en uw echtgenote jullie Moldavische paspoorten voor, de Moldavische paspoorten van jullie dochter Ma. en zoon Y. en verschillende medische attesten op uw naam alsook op naam van jullie dochter Ma.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U verklaarde dat jullie Moldavië verlaten hebben omdat jullie er geen huis hadden. U kreeg weliswaar een invaliditeitsuitkering, maar uw echtgenote en jullie dochter A. kregen geen enkele financiële ondersteuning vanwege de Moldavische autoriteiten waardoor ze zelf moesten betalen voor hun medische zorgen. Jullie kregen ook geen invaliditeitsuitkering voor jullie dochter Ma., die toch een ernstige mentale beperking heeft. Tenslotte vreesde u dat de oorlog in Oekraïne zich zou uitbreiden naar Moldavië en dat jullie zoon Y. dan opgeroepen zou worden om in het leger te dienen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 3, 4, 5, 6).*

*Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), aantoont dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.*

*De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan*

de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Bijgevolg dient u in concreto aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U slaagde hier echter niet in.

Met betrekking tot uw verklaringen aangaande jullie gebrek aan huisvesting in Moldavië dient er vooreerst op gewezen te worden dat jullie vanaf 2004 slechts gedurende korte periodes effectief in Moldavië gewoond hebben. U verklaarde namelijk dat u en uw gezinsleden in de periode van 2004 tot 2014 of 2015 in Rusland woonden. In de periode van 2015 tot 2020 of 2021 verbleven jullie in Armenië. In 2017 of 2018 woonden jullie gedurende korte tijd in Georgië. In september 2021 vertrokken u en uw gezinsleden naar Duitsland. Pas in april 2022 keerden jullie terug naar Moldavië waar jullie dan ongeveer vijf maanden woonden tot jullie vertrek in augustus 2022 (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 2-3). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie na jullie terugkeer naar Moldavië in april 2022 wel bij familieleden onderdak kregen. U legde uit dat uw vader, die niet uw echte vader was, in 1992 begonnen was met de bouw van een nieuw huis dat echter nooit af was geraakt. Uw vader is ondertussen overleden en de eigendomsdocumenten van dit huis zijn verloren gegaan. U gaf aan dat u als enige van uw gezin na jullie terugkeer bij uw moeder kon verblijven omdat ze slechts in een kleine kamer woonde in een half vernield gebouw (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 3, 6). Uw echtgenote was vroeger door haar stiefmoeder uit haar ouderlijk huis gezet. Daarom moest ze na jullie terugkeer samen met jullie dochters Ma. en A. en jullie zoon Y. bij haar zus gaan wonen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 3, 6 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 2). Uit jullie verklaringen blijkt ook niet dat u of uw echtgenote zich tot enige

*officiële diensten of instanties gewend hebben om te informeren welke mogelijkheden er waren op het vlak van toegang tot sociale huisvesting (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 5 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 4). Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat er in verband met uw gebrek aan huisvesting in hoofde van u en uw gezinsleden sprake zou zijn van enige discriminatoire behandeling vanwege de Moldavische autoriteiten.*

*U haalde voorts aan dat u weliswaar een invaliditeitsuitkering kreeg, maar dat uw echtgenote en uw dochter A. geen enkele financiële ondersteuning uitkering kregen van de Moldavische overheid waardoor ze zelf moesten betalen voor hun medische zorgen. In verband hiermee dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen gebleken is dat uw echtgenote en uw dochter A. niet over een officiële woonplaatsregistratie beschikten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 5). Uw echtgenote legde uit dat haar zus niet wilde dat ze zich officieel op haar adres zouden laten registreren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 4). Zowel u (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 5), als uw echtgenote (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 4), verklaarden dat het volgens de Moldavische wetgeving zo bepaald werd dat personen die niet over een officiële woonplaatsregistratie beschikken geen sociale bijstand of ziektekostenverzekering kunnen aanvragen. Bijgevolg kan uit deze verklaringen ook niet afgeleid worden dat er in verband hiermee in hoofde van uw echtgenote en uw dochter A. sprake zou zijn van een discriminatoire behandeling vanwege de Moldavische autoriteiten.*

*Wat betreft het feit dat jullie geen invaliditeitsuitkering voor jullie dochter Ma. verkregen, gaf u aan dat uw echtgenote een invaliditeitsuitkering wilde aanvragen, maar dat de behandelende arts weigerde om het vereiste medisch attest hiervoor mee te geven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 4, 5, 6). Uw echtgenote verklaarde dat de arts haar meedeelde dat jullie dochter Ma. volgens de databank in de computer niet over een officiële woonstregistratie beschikte, wat ook een voorwaarde is om een invaliditeitsuitkering te kunnen verkrijgen. Uw echtgenote beweerde echter dat haar zus er wel mee ingestemd had om jullie dochter officieel op haar adres te laten registreren en dat ze zich voor deze registratie ook gewend had tot de bevoegde dienst van de lokale administratie. Uw echtgenote verklaarde voorts dat ze na de weigering van de arts opnieuw naar de lokale administratie gegaan was om te melden dat de woonstregistratie van jullie dochter niet in de databank van de computer stond, maar dat de betrokken ambtenaren haar niet wilden helpen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M., d.d. 28/02/2023 p. 3). Het Commissariaat-generaal wijst in verband hiermee op het feit dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Indien de ambtenaren van de lokale administratie omwille van jullie Roma-origine werkelijk nagelaten zouden hebben om de officiële woonstregistratie van uw dochter Ma. in orde te brengen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u of uw echtgenote dan verdere stappen ondernomen zouden hebben om dit ergens aan te klagen. U en uw echtgenote hebben dit echter nagelaten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M., d.d. 28/02/2023 p. 3). Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of geweldsdaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Uw echtgenote beweerde dat de autoriteiten met Roma gewoon doen wat ze willen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 3), wat een loutere bewering is die ze niet kan staven met enige objectieve gegevens. Bijgevolg kunnen u en uw echtgenote niet aannemelijk maken dat jullie in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.*

*Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen van uzelf en jullie dochter Ma., waarvoor u ter staving verschillende medische attesten voorlegde, kan er volledigheidshalve nog op gewezen worden dat u zich voor een beoordeling van deze medische problemen op zich dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*

*Aangaande uw verklaringen dat u vreest dat de oorlog in Oekraïne zich zal uitbreiden naar Moldavië en dat uw zoon Y. in dat geval opgeroepen zal worden om in het leger te dienen (zie notities persoonlijk onderhoud*

*Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 3, 6), kan er op gewezen worden dat deze vrees vooralsnog louter hypothetisch te noemen is. Bijgevolg kan in verband hiermee in hoofde van u en uw gezinsleden geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.*

*De overige door u voorgelegde documenten, met name de Moldavische paspoorten van uzelf, uw echtgenote, uw dochter Ma. en uw zoon Y., zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien ze slechts persoonsgegevens bevatten die hier niet in twijfel getrokken worden.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

*"(...)*

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde een Moldavisch staatsburger te zijn, geboren op 11/11/1971, Roma van origine en afkomstig uit Soroca. U bent gehuwd met F. N. (O.V. X.XXX.XXX). Jullie hebben vier kinderen samen. Vanaf 2004 tot 2014 of 2015 woonden jullie in Rusland. Daarna vertrokken u en uw echtgenoot samen met jullie gezin naar Armenië. In 2017 of 2018 verbleven jullie enige tijd in Georgië. Daarna woonden jullie opnieuw in Armenië tot 2020 of 2021. In september of oktober 2021 vertrokken u en uw echtgenoot met jullie gezin naar Duitsland waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie ontvingen er echter een weigeringsbeslissing. In maart of april 2022 keerden jullie terug naar Moldavië. Jullie hadden er geen huis om in te wonen. Uw echtgenoot kreeg weliswaar een invaliditeitsuitkering, maar u en uw dochter A. (O.V. X.XXX.XXX) kregen geen enkele financiële ondersteuning van de Moldavische overheid waardoor jullie zelf moesten betalen voor jullie medische zorgen. Jullie verkregen ook geen invaliditeitsuitkering voor jullie dochter Ma. (O.V. X.XXX.XXX), terwijl ze toch een ernstige mentale beperking heeft. Tenslotte vreesden jullie dat de oorlog in Oekraïne zich zou uitbreiden naar Moldavië en dat jullie zoon Y. dan opgeroepen zou worden om in het leger te dienen. Omwille van al deze problemen besloten jullie om Moldavië te verlaten. In augustus 2022 kwam u naar België samen met uw echtgenoot, jullie dochters S. Ma. (O.V. X.XXX.XXX) en S. A. (O.V. X.XXX.XXX) en jullie zoon S. Y. (O.V. X.XXX.XXX), die toen nog minderjarig was. Jullie andere dochter S. N. verblijft samen met haar man in Oezbekistan. Op 22 augustus 2022 dienden u, uw echtgenoot en jullie beide dochters hier een verzoek om internationale bescherming in.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, F. N. (O.V. X.XXX.XXX). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:*

*[...]*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

*"(...)*

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde een Moldavisch staatsburger te zijn, geboren op 20/04/2003, Roma van origine en afkomstig uit Soroca. Vanaf 2004 tot 2014 of 2015 woonde u samen met uw ouders, F. N. en S. M. (O.V. X.XXX.XXX), in Rusland. Daarna vertrokken jullie naar Armenië. In 2017 of 2018 verbleven jullie enige tijd in Georgië. Daarna woonden jullie opnieuw in Armenië tot 2020 of 2021. In september of oktober 2021 vertrokken jullie naar Duitsland waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie ontvingen er echter een weigeringsbeslissing. In maart of april 2022 keerden jullie terug naar Moldavië. Jullie hadden er geen huis om in te wonen. Jullie kregen ook geen enkele financiële ondersteuning van de Moldavische overheid waardoor jullie zelf moesten betalen voor jullie medische zorgen. U vreesde ook dat de oorlog in Oekraïne zich zou uitbreiden naar Moldavië. In augustus 2022 kwam u naar België samen met uw ouders, F. N. en S. M. (O.V. X.XXX.XXX), uw zus, S. Ma. (O.V. X.XXX.XXX) en uw broer, S. Y. (O.V. X.XXX.XXX), die toen nog minderjarig was. Op 22 augustus 2022 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek legde u uw Moldavisch paspoort voor.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader, F. N. (O.V. X.XXX.XXX). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:*

*[...]*

*Het door u voorgelegde document, met name uw Moldavisch paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekster, luidt als volgt:

*"(...)*

## **A. Feitenrelaas**

*U bent een Moldavisch staatsburger, geboren op 26/02/1996, Roma van origine en afkomstig uit Soroca. Uit uw administratief dossier alsook uit het voorgelegde medisch attest d.d. 06/10/2022 opgesteld door Dr. C. L., blijkt dat u een ernstige mentale beperking hebt en dat u om die reden niet in staat bent om zelf verklaringen af te leggen in het kader van de procedure van uw verzoek om internationale bescherming. Uit de verklaringen van uw ouders, F. N. en S. M. (O.V. X.XXX.XXX), blijkt dat u om dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend als uw ouders.*

*Uw vader haalde, ook in uw naam, de volgende feiten aan: [...]*

## **B. Motivering**

*Uit het administratief dossier, het voorgelegde medisch attest d.d. 06/10/2022 opgesteld door Dr. C. L., alsook de vaststellingen die door de protection officer gedaan werden tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 28/02/2022 op het Commissariaat-generaal, is gebleken dat u niet interviewbaar bent. Bijgevolg werden uw beide ouders in uw plaats gehoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uit hun verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader, F. N. (O.V. X.XXX.XXX). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:*

*[...]*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

### **2. Over de rechtspleging**

Verzoeker en eerste verzoekster, echtgenoten, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 298 120, zijn de ouders van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 297 782 365, en van derde verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 297 779. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op zo goed als identiek dezelfde motieven. In de verzoekschriften van tweede en derde verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker en eerste verzoekster zo goed als integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

### **3. Over de gegrondheid van de beroepen**

#### **3.1. De verzoekschriften**

3.1.1. In wat zich aandient als een nagenoeg identiek middel beroepen verzoekers zich op de schending van 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers gaan in hun verzoekschriften vooreerst in op de vluchtelingenstatus. Concreet stellen zij dat zij het niet eens zijn met de commissaris-generaal dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zouden hebben aangetoond omdat de problemen waarop zij zich beroepen niet van die aard waren dat zij Moldavië hadden moeten verlaten. Zij benadrukken dat zij verklaarden dat zij Moldavië hebben moeten verlaten wegens de problemen die zij er ondervonden. Verzoeker en eerste verzoekster stellen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekster in Moldavië niet dezelfde rechten als haar echtgenoot had en dat zij geen vergoeding konden

krijgen voor hun gehandicapte dochter. Tweede verzoekster benadrukt te dezen dat zij geen huisvesting kon krijgen omdat zij geen verblijfsvergunning had en dat haar, omwille hiervan, ook de toegang tot gratis gezondheidszorg, onderwijs, etc. werd ontzegd. In het verzoekschrift van derde verzoekster wordt gesteld dat zij wegens haar medische toestand niet kon worden gehoord, maar dat de verwerende partij moet stilstaan bij de problemen die zij ondervond bij de toegang tot de gezondheidszorg, zoals verzoeker heeft verklaard. Voor het overige worden in dit verzoekschrift dezelfde elementen aangehaald als in het verzoekschrift van tweede verzoekster. Verder geven verzoekers in hun verzoekschriften een theoretische uiteenzetting inzake het voordeel van de twijfel.

Vervolgens gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. In deze gaan zij in op de situatie van Roma in Moldavië. Zij citeren in dit verband uit de bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie (stukken 3-4).

Tot slot betogen verzoekers dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de vraag of zij bij terugkeer naar Moldavië een risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling, terwijl er geen twijfel over bestaat dat zij zich in een onmenselijke of vernederende situatie zouden bevinden in geval van terugkeer naar Moldavië.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad in hoofddorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

### 3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgende stukken bij de voorliggende verzoekschriften:

- USDOS, “*Moldova 2021 Human Rights Report*”, 12 april 2022, met vermelding weblink (stuk 3);
- ECRI “*Republic of Moldova: Hate speech against Roma, LGBT and black communities is growing*”, 2 oktober 2018, met vermelding weblink (stuk 4).

### 3.3. Beoordeling van de beroepen

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

#### 3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de*

*bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat dit artikel werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

Waar verzoekers de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, dient verder te worden opgemerkt dat deze wetsbepaling betrekking heeft op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, hetgeen *in casu* geenszins aan de orde is. Bijgevolg beroepen zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Tevens voeren verzoekers de schending aan van "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*", doch geven zij niet de minste toelichting wat zij hiermee bedoelen of over de wijze waarop zij dit beginsel *in casu* geschonden achten.

3.3.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek eerste en tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker, eerste verzoekster en tweede verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Wat betreft derde verzoekster wordt in de bestreden beslissing die ten aanzien van haar genomen werd gesteld dat uit de tijdens de administratieve procedure door verzoeker en eerste verzoekster neergelegde medische attesten blijkt dat zij een ernstige mentale beperking heeft en dat zij om die reden niet in staat is om zelf verklaringen af te leggen in het kader van haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dit wordt door verzoekers in hun verzoekschriften niet betwist.

### 3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd. Enerzijds stellen verzoekers dat zij Moldavië hebben verlaten omdat zij er geen huis hadden en omdat – ondanks dat verzoeker een invaliditeitsuitkering kreeg – eerste verzoekster en tweede verzoekster geen enkele financiële ondersteuning kregen vanwege de Moldavische autoriteiten waardoor ze zelf moesten betalen voor hun medische zorgen en zij geen invaliditeitsuitkering kregen voor derde verzoekster, ondanks haar ernstige mentale beperking. Anderzijds vrezen verzoekers dat de oorlog in Oekraïne zich zou uitbreiden naar Moldavië. Verzoeker en eerste verzoekster vrezen tevens dat hun zoon dan opgeroepen zou worden om in het leger te dienen.

Blijkens de bestreden beslissingen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, hebben, noch dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, lopen. Vooreerst (i) oordeelt de

commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten. Daarnaast (ii) is verzoekers' vrees voor een oorlog in Moldavië, met inbegrip van de vrees van verzoeker en eerste verzoekster dat hun zoon dan opgeroepen zou worden om in het leger te dienen, louter hypothetisch. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekers in de voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het verwijzen naar algemene informatie over de Roma in Moldavië en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke.

3.3.8.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.8.3. Vooreerst, wat betreft verzoekers' beweringen dat zij in Moldavië geen huis hadden en dat – ondanks dat verzoeker een invaliditeitsuitkering kreeg – eerste verzoekster en tweede verzoekster geen enkele financiële ondersteuning kregen vanwege de Moldavische autoriteiten waardoor ze zelf moesten betalen voor hun medische zorgen en zij van de Moldavische autoriteiten geen invaliditeitsuitkering kregen voor derde verzoekster, ondanks haar ernstige mentale beperking, oordeelt de Raad dat verzoekers met de loutere herneming van deze verklaringen niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.

Waar verzoekers zich beroepen op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissingen reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtuut dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij de administratieve dossiers gevoegde COI Focus *"Moldavië, De Roma-minderheid"* van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

*"De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.*

*De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om*

*ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kindern, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.*

*Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”*

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratieve dossiers, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Door verzoekers worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschriften immers naar dezelfde COI Focus van 4 maart 2022 die door de verwerende partij aan de administratieve dossiers werd toegevoegd, alsook naar informatie die dateert van enkele jaren voor deze COI Focus (stuk 4) of die in lijn ligt met de voormelde COI Focus (stuk 3). De betreffende COI Focus werd opgesteld op basis van informatie die op een zorgvuldige wijze werd verzameld en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de huidige situatie van de Roma in Moldavië, hierbij rekening houdend met het oordeel van tal van binnen- en buitenlandse observatoren inzake de naleving van de mensenrechten in het land, en waarin ook erkend wordt dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Uit de voormelde COI Focus blijkt dat er in Moldavië geen sprake is van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Integendeel, uit de COI Focus volgt dat de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van de levensomstandigheden en een kentering in de houding van de orde- en andere diensten te realiseren. Evenwel kan niet worden ontkend dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus, alsook in de bestreden beslissingen, omstandig wordt toegelicht.

Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekers dan ook toe om hun vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, “geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de

*implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”*

Uit hetgeen hierna volgt blijkt evenwel dat verzoekers er niet in slagen om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zullen bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Wat betreft verzoekers' gebrek aan huisvesting, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende overwogen:

*“dient er vooreerst op gewezen te worden dat jullie vanaf 2004 slechts gedurende korte periodes effectief in Moldavië gewoond hebben. U verklaarde namelijk dat u en uw gezinsleden in de periode van 2004 tot 2014 of 2015 in Rusland woonden. In de periode van 2015 tot 2020 of 2021 verbleven jullie in Armenië. In 2017 of 2018 woonden jullie gedurende korte tijd in Georgië. In september 2021 vertrokken u en uw gezinsleden naar Duitsland. Pas in april 2022 keerden jullie terug naar Moldavië waar jullie dan ongeveer vijf maanden woonden tot jullie vertrek in augustus 2022 (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 2-3). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie na jullie terugkeer naar Moldavië in april 2022 wel bij familieleden onderdak kregen. U legde uit dat uw vader, die niet uw echte vader was, in 1992 begonnen was met de bouw van een nieuw huis dat echter nooit af was geraakt. Uw vader is ondertussen overleden en de eigendomsdocumenten van dit huis zijn verloren gegaan. U gaf aan dat u als enige van uw gezin na jullie terugkeer bij uw moeder kon verblijven omdat ze slechts in een kleine kamer woonde in een half vernield gebouw (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 3, 6). Uw echtgenote was vroeger door haar stiefmoeder uit haar ouderlijk huis gezet. Daarom moest ze na jullie terugkeer samen met jullie dochters Ma. en A. en jullie zoon Y. bij haar zus gaan wonen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 3, 6 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 2). Uit jullie verklaringen blijkt ook niet dat u of uw echtgenote zich tot enige officiële diensten of instanties gewend hebben om te informeren welke mogelijkheden er waren op het vlak van toegang tot sociale huisvesting (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 5 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 4). Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat er in verband met uw gebrek aan huisvesting in hoofde van u en uw gezinsleden sprake zou zijn van enige discriminatoire behandeling vanwege de Moldavische autoriteiten.”*

Waar tweede en derde verzoekster in hun verzoekschriften stellen dat zij geen huisvesting konden krijgen (los van hun verblijfsmogelijkheden bij hun familie) omdat zij geen verblijfsvergunning hadden, merkt de Raad op dat uit de tijdens de administratieve procedure neergelegde paspoorten blijkt dat zij de Moldavische nationaliteit bezitten waardoor zij *ipso facto* geen verblijfsvergunning (nodig) hebben. Los daarvan blijkt uit hun verklaringen dat zij nooit enige poging hebben ondernomen om zich te informeren bij officiële diensten of instanties om enige vorm van (sociale) huisvesting te bekomen. In zoverre zij in hun verzoekschriften bedoelen dat zij geen huisvesting konden krijgen in Moldavië omdat zij geen officiële woonstregistratie hadden, dient te worden herhaald dat zij zich hier nooit over informeerden. Tevens kan worden verwezen naar de hierna volgende vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker vermoedelijk wel een woonplaatsregistratie had, dat eerste en tweede verzoekster dit niet hadden, doch louter omwille van keuzes van hun familieleden en hun nalaten zelf contact op te nemen met de autoriteiten en dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op de in Moldavië voorziene bescherming indien derde verzoekster – die officieel bij haar tante woont – geen invaliditeitsuitkering (of onderwijs) zou kunnen krijgen omdat de lokale autoriteiten weigeren haar officiële woonplaatsregistratie in orde te brengen.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband terdege het volgende gesteld:

*“U haalde voorts aan dat u weliswaar een invaliditeitsuitkering kreeg, maar dat uw echtgenote en uw dochter A. geen enkele financiële ondersteuning uitkering kregen van de Moldavische overheid waardoor ze zelf moesten betalen voor hun medische zorgen. In verband hiermee dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen gebleken is dat uw echtgenote en uw dochter A. niet over een officiële woonplaatsregistratie beschikten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 5). Uw echtgenote legde uit dat haar zus niet wilde dat ze zich officieel op haar adres zouden laten registreren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 4). Zowel u (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 5), als uw echtgenote (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 4), verklaarden dat het volgens de Moldavische wetgeving zo bepaald werd dat personen die niet over een officiële woonplaatsregistratie beschikken geen sociale bijstand of ziektekostenverzekering kunnen aanvragen. Bijgevolg kan uit deze verklaringen ook niet afgeleid worden dat er in verband hiermee in hoofde van uw echtgenote en uw dochter A. sprake zou zijn van een discriminatoire behandeling vanwege de Moldavische autoriteiten.”*

*Wat betreft het feit dat jullie geen invaliditeitsuitkering voor jullie dochter Ma. verkregen, gaf u aan dat uw echtgenote een invaliditeitsuitkering wilde aanvragen, maar dat de behandelende arts weigerde om het vereiste medisch attest hiervoor mee te geven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/02/2023, p. 4, 5, 6). Uw echtgenote verklaarde dat de arts haar meedeelde dat jullie dochter Ma. volgens de databank in de computer niet over een officiële woonstregistratie beschikte, wat ook een voorwaarde is om een invaliditeitsuitkering te kunnen verkrijgen. Uw echtgenote beweerde echter dat haar zus er wel mee ingestemd had om jullie dochter officieel op haar adres te laten registreren en dat ze zich voor deze registratie ook gewend had tot de bevoegde dienst van de lokale administratie. Uw echtgenote verklaarde voorts dat ze na de weigering van de arts opnieuw naar de lokale administratie gegaan was om te melden dat de woonstregistratie van jullie dochter niet in de databank van de computer stond, maar dat de betrokken ambtenaren haar niet wilden helpen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M., d.d. 28/02/2023 p. 3). Het Commissariaat-generaal wijst in verband hiermee op het feit dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Indien de ambtenaren van de lokale administratie omwille van jullie Roma-origine werkelijk nagelaten zouden hebben om de officiële woonstregistratie van uw dochter Ma. in orde te brengen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u of uw echtgenote dan verdere stappen ondernomen zouden hebben om dit ergens aan te klagen. U en uw echtgenote hebben dit echter nagelaten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M., d.d. 28/02/2023 p. 3). Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of geweldsdaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Uw echtgenote beweerde dat de autoriteiten met Roma gewoon doen wat ze willen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal van S. M. d.d. 28/02/2023, p. 3), wat een loutere bewering is die ze niet kan staven met enige objectieve gegevens. Bijgevolg kunnen u en uw echtgenote niet aannemelijk maken dat jullie in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.”*

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoekers er niet in slagen afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overwegingen inzake het feit dat zij geen invaliditeitsuitkering kregen voor derde verzoekster met het louter herhalen van enkele eerder afgelegde verklaringen, die in het voormelde terdege in rekening zijn gebracht. In deze onderstreept de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op de in Moldavië voorziene bescherming indien derde verzoekster – die officieel bij haar tante woont – geen invaliditeitsuitkering (of onderwijs) zou kunnen krijgen omdat de lokale autoriteiten weigeren haar officiële woonplaatsregistratie in orde te brengen.

Daarnaast benadrukt de Raad dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat eerste en tweede verzoekster geen financiële ondersteuning kregen (en volgens het verzoekschrift dat tweede verzoekster geen onderwijs kreeg) van de Moldavische overheid, omdat zij geen officiële woonplaatsregistratie hebben in Moldavië, en niet omdat zij er geen verblijfsvergunning hebben, wat – zo weze herhaald – geen steek houdt, gelet op hun Moldavische nationaliteit. Dat zij geen officiële woonplaatsregistratie hebben, volgt voor wat hen betreft – gelet op hun verklaringen – uit het gegeven dat zij geen adres hadden waar zij zich officieel konden inschrijven, wat dan weer het gevolg is van keuzes van familieleden en hun nalaten hulp te zoeken bij officiële instanties om een woning te vinden. Waar eerste verzoekster stelt dat zij minder rechten heeft dan haar echtgenoot, merkt de Raad in deze op dat het gegeven dat verzoeker wel financiële hulp kreeg – zij het door middel van een invaliditeitsuitkering – vermoedelijk het gevolg is van het feit dat hij bij zijn moeder kon wonen alwaar hij wellicht officieel ingeschreven stond. In ieder geval maakt eerste verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat dit omwille van een andere reden was waardoor zij als vrouw minder rechten zou hebben dan verzoeker, hetgeen verzoekers in het verzoekschrift van verzoeker en eerste verzoekster lijken te insinueren. Ook indien eerste en tweede verzoekster geen financiële ondersteuning zouden kunnen krijgen omdat de lokale autoriteiten hun woonplaatsregistratie niet zouden willen in orde brengen – *quod non* – dan nog maken zij niet aannemelijk dat zij geen beroep kunnen doen op de in Moldavië voorziene bescherming.

De door verzoekers geciteerde informatie, die louter van algemene aard is en geen betrekking heeft op hun persoon, is geenszins afdoende om aan te tonen dat zij daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. De thans aangevoerde algemene informatie doet dan ook geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op verzoekers' individuele situatie. Ook het gegeven als zouden verzoekers' verklaringen overeenstemmen met deze informatie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen.

3.3.8.4. Wat betreft de medische problemen van verzoeker en derde verzoekster *an sich*, die worden gestaafd door medische attesten, merkt de Raad op dat medische problemen op zich niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de aangehaalde medische problemen in hun hoofde vervolging zouden uitmaken of, gelet op het voorgaande, dat zij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat verzoekers zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald.

3.3.8.5. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de geopperde vrees voor een oorlog in Moldavië, met inbegrip van de vrees van verzoeker en eerste verzoekster dat hun zoon dan opgeroepen zou worden om in het leger te dienen, louter hypothetisch is. Deze pertinente vaststelling wordt door verzoekers in hun verzoekschriften op geen enkele wijze betwist. In deze benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging, om te kunnen leiden tot internationale bescherming, gegrond, concreet en actueel moet zijn. Een louter theoretische of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

3.3.8.6. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.8.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers hun voorgehouden problemen niet geloofwaardig, niet actueel, onvoldoende ernstig en/of louter hypothetisch zijn.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.8.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

### 3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Moldavië.

3.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geveiseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Moldavië zouden hebben gekend.

3.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat er in hun land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen verzoekers aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in hun land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en/of b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken in dit kader verder geenszins duidelijk waar, waarom, wanneer, om welke redenen, door wie en in welke omstandigheden zij zouden riskeren te worden onderworpen aan ernstige schade omwille van het conflict in Oekraïne.

3.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers – met uitzondering van derde verzoekster die, omwille van haar medische toestand, hiervoor niet geschikt blijkt te zijn – bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, zowel voor wat betreft henzelf als voor derde verzoekster, en dit alles in aanwezigheid van hun advocaat en een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.15. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De zaken RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

**Artikel 2**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

**Artikel 3**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS